

Pirmā nodaļa

TRISA

SOĻOJOT ŠURPU TURPU pa mūsu celli Mācīto kopienas mītnē, galvā atbalsojas viņas vārdi: *Mani sauks Edīte Priora, un ir daudz kas, ko es priecāšos aizmirst.*

– Tātad tu viņu *nekad agrāk* neesi redzējusi? Pat ne fotogrāfijās? – Kristīna vaicā, nolikusi ievainoto kāju uz spilvena. Viņu sašāva, kad izmisīgi centāmies parādīt pilsetai Edītes Prioras ierakstīto video. Tobrīd nenojautām, kas materiālā būs teikts un ka tas sagraus pamatu mums zem kājām, mūsu kopienas un identitāti. – Vai viņa ir tava vecmāmiņa, krustmāte vai kas tamlīdzīgs?

– Es jau teicu – nē, – es atsaucos un, sasniegusi sienu, pagriežos. – Priors ir – bija – mana tēva uzvārds, tātad viņa nāk no tā ģimenes atzara. Bet Edīte ir Nesavtīgo vārds, un tēva radi noteikti bija Mācītie, tā nu...

– Tā nu viņai jābūt vecākai, – Kara pabeidz, atspiedusi galvu pret sienu. No mana skatpunkta jaunā sievietē izskatās tieši tāpat kā viņas brālis Vils, mans draugs, kuru es nošāvu. Tad viņa iztaisnojas un Vila rēgs izplēn. – Par vairākām paaudzēm. Viņa ir no senčiem.

– Senčiem. – Vārds man šķiet vecs kā drūpoši ķieģeļi. Pagrieždamās pieskaros pie kameras sienas. Panelis ir auksts un balts.

Viņa ir no maniem senčiem, un, lūk, kādu mantojumu viņa ir man atstājusi: brīvību no kopienām un apziņu, ka mana Citādība ir svarīgāka, nekā biju domājusi. Mana eksistence nozīmē, ka mums ir jāpamet pilsēta un jāpie-dāvā palīdzība cilvēkiem, kuri mīt ārpus tās.

– Es gribu zināt, – Kara iesāk, pārļaidama plaukstu sejai. – Man jāzina, cik ilgi esam šeit sabijuši. Vai tu kaut uz *minūti* varētu beigt staigāt?

Apstājos celles vidū un paceļu uzacis.

– Piedod, – Kara nomurmina.

– Tas nekas, – Kristīna iejaucas. – Mēs šeit esam sēdējuši krietni par ilgu.

Ir pagājušas vairākas dienas, kopš Evelīna ar pāris īsām pavēlēm iegrožoja jucekli Mācīto mītnes vestibilā un visus gūstekņus ieslodzīja trešā stāva kamerās. Kāda nepiederīgo sieviete apkopa mūsu brūces un izdalīja pretsāpju zāles, un dažas reizes mēs esam paēduši un nomazgājušies, taču, lai arī cik uzstājīgi jautāju, neviens nav pastāstījis, kas notiek ārā.

– Tobiasam jau būtu bijis jāatnāk pie mums, – es nosaku, atslīgdama uz savas lāviņas malas. – Kur viņš *palicis*?

– Varbūt joprojām dusmojas par to, ka tu viņam me-loji un slepus sadarbojies ar viņa tēvu, – Kara ieminas.

Es paglūnu uz viņu.

– Kvarts neizturētos tik zemiski, – Kristīna spriež, vai nu lai aizrādītu Karai, vai lai nomierinātu mani – īsti nezinu. – Droši vien viņu kaut kas kavē pie mums atnākt. Viņš taču teica, lai tu viņam uzticies!

Haosā, kamēr visi klaigāja un nepiederīgie mēģināja mūs aizvirzīt uz kāpnēm, es pieķēros Tobiasam pie

krekla malas, lai viņu nepazaudētu. Viņš satvēra mani aiz rokām, atstūma un nomurmināja: *Uzticies man. Ej, kur viņi liek.*

– Es jau cenšos, – novelku, un tā tiešām ir. Es cenšos viņam uzticēties, tomēr ik šūna un nervs tiecas pretī brīvībai: ne vien no kameras, bet arī no cietuma, ko iemieso šī pilsēta.

Man jāredz, kas atrodas aiz žoga.

Otrā nodaļa

TOBIASS

NAV IESPĒJAMS iet pa šiem gaiteniem, neatceroties dienas, ko šeit pavadīju kā cietumnieks: basām pēdām, visā ķermenī pulsējot sāpēm, kolīdz pakustējos. Šīm atmiņām seko citas – par to, kā gaidīju Beatrises Prioras nāvi, kā triecu dūres pret durvīm, kā viņas kājas nokarājās pār Pītera rokām, kad viņš man pateica, ka Trisa ir tikai sazāļota.

Es ienīstu šo vietu.

Tā nav tik sterila kā tolaik, kad vēl bija Mācīto kopienas mītne. Tagad ēku ir izpostījis karš, sienas ir ložu sacaurumotas un visur mētājas sašķaidītu spuldžu lauskas. Pa netīriem pēdu nospiedumiem zem raustīgas gaismas soļoju uz Trisas celli, un mani ielaiž bez jautājumiem, jo uz melnās drānas, kas apsīta ap roku, es nēsāju nepiederīgo simbolu – tukšu apli –, bet sejā – Evelīnas vaibstus. Agrāk vārdu “Tobiass Ītons” apviņa kauns, turpretī tagad tas iemieso varu.

Trisa ir notupusies zemē, plecu pie pleca ar Kristīnu, Kara atrodas telpas pretējā stūrī – pa diagonāli. Manai Trisai būtu jāizskatās bālai un mazai – viņa arī *ir* bāla un maza –, bet viņas klātbūtne ir jūtama visā telpā.

Meitenes apaļās acis pievēršas man, un tad jau viņa ir kājās, cieši apvijusi rokas man ap vidu un paslēpusi seju pie krūtīm.

Ar vienu roku paspiežu Trisas plecu un otru pārlaižu matiem, joprojām brīnīdamies, ka tie neapklāj viņas kaklu. Es priecājos, ka viņa tos nocirpa, jo šis ir kareives, nevis meitenes griezumš, un es zināju, ka tieši to viņai vajadzēs.

– Kā tu tiki iekšā? – Trisa jautā klusā, skaidrā balsī.

– Esmu Tobiass Ītons, – es atbildu, un viņa iesmejas.

– Pareizi. Visu laiku to aizmirstu. – Trisa mazliet atvirzās, lai mani uzlūkotu. Viņas acīs vīd nedrošība, it kā viņa būtu lapu kaudze, ko kuru katru mirkli varētu izdzēnāt vējš. – Kas notiek? Kur tu tik ilgi biji?

Meitene izklausās izmisusi, lūdzoša. Man šī vieta uzjundī šausmīgas atmiņas, bet viņai to ir vēl vairāk: došanās pretī nāvessodam, brāļa nodevība, baiļu serums. Man viņa jādabū ārā.

Kara ieinteresēti paraugās augšup. Jūtos neērti, it kā savā ādā būtu neveikli pagriezies un tā man vairs nepiegulētu. Man riebjas skatītāji.

– Evelīna ir noslēgusi visu pilsētu, – es sāku stāstīt. – Bez viņas atļaujas neviens nedrīkst paspert ne soli. Pirms dažām dienām viņa teica runu par apvienošanos pret mūsu apspiedējiem, tas ir, cilvēkiem aiz žoga.

– Apspiedējiem? – Kristīna atbalso, tad izņem no kabatas pudelīti un izdzer tās saturu. Droši vien zāles mazina sāpes, ko rada šautā brūce kājā.

Sabāžu rokas kabatās.

– Evelīna – un vēl daudzi – uzskata, ka mums nevajadzētu aiziet no pilsētas tāpēc vien, lai palīdzētu bariņam

cilvēku, kuri mūs šeit iesprostojuši ar mērķi vēlāk izmantot. Viņi grib mēģināt izdziedināt pilsētu un atrisināt mūsu pašu problēmas, nevis doties prom un šķetināt citu nebūšanas. Protams, es pārfrāzēju, – piebilstu. – Manuprāt, manai mātei šis viedoklis ir ļoti izdevīgs, jo, kamēr visi esam šeit, vara paliek viņas rokās. Kolīdz aiziesim, viņa zaudēs visu teikšanu.

– Lieliski. – Trisa nobola acis. – Saprotams, viņa izvēlēsies vissavtīgāko iespējamo ceļu.

– Viņai ir sava taisnība. – Kristīna apvij pirkstus ap pudelīti. – Es nesaku, ka negribu pamest pilsētu un noskaidrot, kas atrodas ārpusē, tomēr mums šeit darba pietiek. Kā lai palīdzam svešiniekiem, kurus ne reizi neesam sastapuši?

Trisa, košļādama vaiga iekšpusi, apdomājas.

– Nezinu, – viņa atzīst.

Mans rokas pulkstenis rāda trīs pēcpusdienā. Esmu šeit kavējies pārāk ilgi – pietiekami ilgi, lai Evelīnai rastos aizdomas. Iestāstīju mātei, ka iešu pārtraukt attiecības ar Trisu un tas neprasis daudz laika. Neesmu drošs, ka viņa man noticēja.

Es bilstu:

– Paklau, galvenokārt atnācu tāpēc, ka gribēju jūs brīdināt: ir sākusies gūstekņu tiesāšana. Jums visām iešļircinās patiesības serumu, un, ja tas iedarbosies, jūs atzīs par nodevējām. Domāju, mēs visi gribam izvairīties no tāda iznākuma.

– Atzīs par *nodevējām*? – Trisa sarauc pieri. – Kā patiesības atklāšanu visai mūsu pilsētai var pasludināt par nodevību?

– Jūs nepakļāvēties vadoņiem, – es paskaidroju.
– Evelīna un viņas sekotāji nevēlas atstāt pilsētu. Viņi jums neteiks paldies par to, ka parādījāt to video.

– Viņi nav labāki par Džanīnu! – Trisa novēcina roku, it kā gribētu kaut kam iesist, taču neatrastu mērķi. – Gatavi darīt visu, lai apraktu patiesību. Bet kādēļ? Lai valdītu savā mazajā pasaulītē? Smieklīgi!

Nevēlos to atzīt skaļi, tomēr daļēji piekrītu mātei. Vienalga, esmu Citāda vai ne, es ārpusniekiem neko neesmu parādā. Šaubos, vai gribu ziedoties, lai atrisinātu cilvēces problēmas, lai arī kādas tās būtu.

Bet es ilgojos doties prom tikpat izmisīgi, cik dzīvnieks vēlas izbēgt no lamatām. Alkas ir nevaldāmas, mežonīgas. Esmu ar mieru izgrauzties cauri kaulam.

– Lai nu kā, – es piesardzīgi iesāku, – ja patiesības serums iedarbosies, jūs notiesās.

– Ja iedarbosies? – Kara pārjautā, piemiegdama acis.

– Esmu Citādā, – Trisa atgādina, norādīdama pati uz sevi. – Atceries?

– Intrīģējoši. – Kara ieloka izspūrušu matu šķipsnu atpakaļ mezglā uz kakla. – Tomēr netipiski. Cik man zināms, vairums Citādo nespēj turēties pretī patiesības serumam. Gribētos noskaidrot, kāpēc tu to vari.

– To gribētos tev un visiem pārējiem Mācītajiem, kuri mani bakstīja ar adatām, – Trisa atcērt.

– Vai mēs, lūdzu, varētu pievērsties problēmai? Es labprāt iztīktu bez jūsu glābšanas no cietuma. – Pēkšņās alkās pēc mierinājuma pasniedzos pēc Trisas rokas, un viņa savij pirkstus ar manējiem. Mēs viens otram nepieskaramies tāpat vien; katra satuvināšanās ir svarīga un sniedz spēka pieplūdumu un atvieglojumu.

– Labi, labi. – Tagad Trisas balss skan maigi. – Kas tev padomā?

– Pārlicināšu Evelīnu, lai ļauj tev liecināt pirmajai no jums trim, – es atbildu. – Tev tikai jāizgudro meli, kas attaisnotu Kristīnu un Karu, un tad tie jāpastāsta patiesības seruma ietekmē.

– Kādi meli to paveiktu?

– Biju domājis to atstāt tavā ziņā, – es attraucu. – Tu esi labāka mele.

Izsakot šos vārdus, zinu, ka tie mums abiem trāpa vārīgā vietā. Trisa man ir tik daudz melojusi! Viņa solīja nedoties nāvē uz Mācīto mītni, kad Džanīna pieprasīja upuri no Citādo vidus, tomēr to izdarīja. Viņa apgalvoja, ka Mācīto uzbrukuma laikā palikšot mājās, taču es meiteni atradu Mācīto mītnē sadarbojamies ar manu tēvu. Saprotu, kādēļ Trisa tā rīkojās, bet tas nenozīmē, ka joprojām nejutamies salauzti.

– Nuja. – Viņa pēta savas kurpes. – Labi, kaut ko izgudrošu.

Nolaīžu plaukstu uz viņas rokas.

– Parunāšu ar Evelīnu par tavu tiesu. Mēģināšu panākt, lai tā notiktu drīz.

– Paldies.

Jūtu nu jau pazīstamo vēlmi izplēsties no sava ķermeņa un runāt tieši Trisas prātā. Šī vēlme mani mudina meiteni noskūpstīt ik reizi, kad viņu ieraugu, jo pat niecīgākais attālums starp mums nav paciešams. Pirms mirkļa mūsu pirksti bija vaļīgi savīti, taču tagad mēs cieši turamies viens otram pie rokas; viņas plauksta ir mikla un lipīga, savukārt manējo vietās, kuras ir pārāk bieži rīvējušās pret vilcienu vagonu rokturiem, klāj tulznas.

Tagad Trisa izskatās bāla un maza, bet viņas acis liek man domāt par bezgalīgām debesīm, kādas patiesībā nekad neesmu redzējis – tikai sapņos.

– Ja taisāties skūpstīties, esiet tik laipni un pabrīdīniet, lai paspēju aizgriezties, – Kristīna izmet.

– Skūpstīsimies gan, – Trisa apstiprina, un to mēs arī darām.

Noglāstu meitenes vaigu, lai atvēsinātu skūpstu, tomēr neatvirzos, vēlēdamies just ik vietiņu, kur mūsu lūpas saskaras un atraujas. Izbaudu elpu, ko dalām mirklī pēc tam, un viņas deguna pieskārienu manējam. Gribu kaut ko pateikt, tomēr vārdi ir pārāk personiski, tā nu es tos noriju. Pēc mirkļa nospriežu, ka tam nav nozīmes.

– Vēlos, kaut mēs būtu vieni, – es bilstu, atmuguriski iziedams no celles.

Trisa pasmaida.

– Es to vēlos gandrīz visu laiku.

Aizverot durvis, redzu, ka Kristīna tēlo vemšanu, Kara smejas un Trisas rokas nokarājas viņai gar sāniem.

Trešā nodaļa

TRISA

– MANUPRĀT, JŪS VISI ESAT IDIOTI. – Rokas guļ man klēpī kā aizmiguša bērna dūrītes. Ķermenis patiesības seruma iespaidā šķiet smags. Uz plakstiem krājas sviedri. – Jums vajadzētu pateikties, nevis mani pratināt.

– Mums vajadzētu tev pateikties par to, ka nepakļāvi savas kopienas vadoņu norādījumiem? Par to, ka mēģināji neļaut savas kopienas vadonim nogalināt Džanīnu Metjūsu? Tu uzvedies kā nodevēja. – Evelīna Džonsone šo vārdu izspļauj kā čūska. Mēs atrodamies Mācīto mītnes konferenču zālē, kur notiek tiesas sēdes. Gūstā esmu pavadījusi vismaz nedēļu.

Redzu Tobiasu, kurš ir pa pusei noslēpies ēnās mātei aiz muguras. Kopš apsēdos krēslā un kāds pārgrieza plastmasas rokudzelžus, viņš nav mani uzlūkojis. Nu mūsu skatieni uz mirkli sastopas, un es saprotu, ka ir pienācis laiks melot.

Tagad ir vieglāk, jo zinu, ka to spēju. Tikpat viegli ir noņemt patiesības seruma svaru, kas nospiež prātu.

– Es neesmu nodevēja, – iebilstu. – Tobrīd ticēju, ka Markuss rīkojas pēc Drošsiržu un nepiederīgo pavēles. Es nevarēju iesaistīties cīņā kā kareive, tāpēc labprāt izlīdzēju citā veidā.

– Kādēļ tu nevarēji būt kareive? – Evelīnas matus no aizmugures apspīd dienasgaismas spuldze. Neredzu viņas seju, nespēju koncentrēties uz kaut ko ilgāk par sekundi, jo patiesības serums draud mani atkal pakļaut.

– Tāpēc. – Es iekožu lūpā, it kā pūlētos apturēt vārdu plūdus. Nezinu, pa kuru laiku esmu kļuvusi par tik labu aktrisi, bet laikam šī māksla sevišķi neatšķiras no melošanas, kas man vienmēr ir padevusies. – Tāpēc, ka nevarēju noturēt ieroci, skaidrs? Pēc tam kad biju nošāvusi... viņu. Savu draugu Vilu. Nespēju paņemt rokā pistoli, nekrītot panikā.

Evelīna samiedz acis. Diez vai viņa pat lielākajos maiguma uzplūdus justu man līdzī.

– Tātad Markuss tev iestāstīja, ka pilda manas pavēles, – viņa saka, – un tu viņamoticēji, kaut gan zināji par viņa saspīlētajām attiecībām gan ar Drošsiržiem, gan nepiederīgajiem?

– Jā.

– Skaidrs, kāpēc tu neizvēlējies Mācīto kopienu. – Evelīna iesmejas.

Man kņud vaigi. Gribētos viņu ieņļaukā, un esmu pārliecināta, ka to vēlas ne viens vien cilvēks šajā telpā, kaut gan viņi neuzdrīkstētos to atzīt. Evelīna ir mūs visus ieslodzījusi pilsētā, kuru kontrolē bruņoti nepiederīgie, patrulējot ielas. Viņa saprot: tam, kuram pieder ieroči, pieder arī vara. Un, tā kā Džanīna Metjūsa ir mirusi, vairs nav neviena, kurš viņai mestu izaicinājumu.

Esam atbrīvojušies no vienas tirānes, un viņas vietā ir stājušies nākamā. Tāda tagad ir pasaule.

– Kāpēc tu nevienam par to nestāstīji? – Evelīna noprasa.

– Negribēju izrādīt vājumu, – es atbildu. – Un nevēlējos, lai Kvarts izdibina, ka sadarbojos ar viņa tēvu. Zināju, ka viņam tas nepatiks. – Jūtu, kā seruma ietekmē rīklē briest jauni vārdi. – Es jums atklāju patiesību par mūsu pilsētu un iemeslu, kādēļ šeit dzīvojam. Ja negrasāties pateikties, tad vismaz *dariet* kaut ko lietas labā, nevis turpiniet sēdēt pašas savārītajos mēslos un izlikties, ka tas ir tronis!

Evelīnas nievājošais smaids saskābst, it kā viņa būtu sagaršojusi kaut ko nepatīkamu. Viņa pieliecas man tuvu klāt, un es pirmoreiz noskārstu viņas vecumu; redzu grumbiņas ap acīm un muti un neveselīgo bālumu, ko izraisījusi gadiem ilga badošanās. Tomēr viņa ir tikpat pievilcīga kā dēls. Izsalkums nav spējis to atņemt.

– Es jau daru. Veidoju jaunu pasauli, – Evelīna saka, un viņas balss pieklust, tā ka tik tikko dzirdu vārdus. – Es biju Nesavtīgā. Šo patiesību esmu zinājusi krietni ilgāk nekā tu, Beatrise Piora. Nezinu, kā tev tas ir izdevies, bet apsolu: jaunajā pasaulē tev nebūs vietas, sevišķi jau pie mana dēla sāniem.

Viegli pasmaidu. Nevajadzētu, taču, serumam pulšējot dzīslās, vārdus ir vieglāk savaldīt nekā žestus un mīmiku. Evelīna domā, ka Tobiass tagad pieder viņai. Viņa nezina, ka īstenībā puisis pieder pats sev.

Sieviete iztaisnojas un sakrusto rokas uz krūtīm.

– Patiesības serums ir atklājis, ka varbūt tu esi muļķe, bet nodevēja ne. Nopratināšana ir galā. Vari iet.

– Kā ar manām draudzenēm? – es neskaidri jautāju.
– Ar Kristīnu un Karu? Arī viņas neizdarīja neko sliktu.

– Drīz izskatīsim viņu lietas, – Evelīna atbild.

Pieceļos, kaut gan serums ir mani novārdzinājis un galva tā iespaidā griežas. Telpa ir pilna cilvēku, kuri stāv plecu pie pleca, un es vairākas garas sekundes nespēju atrast izeju, līdz kāds mani satver aiz rokas: puisis ar silti brūnu ādu un platu smaidu. Ūrija. Viņš mani pavada līdz durvīm. Pārējie sāk runāt.

* * *

Ūrija mani pa gaiteni aizved līdz liftiem. Kad viņš piespiež pogu, durvis atveras, un es, joprojām mazliet grīļodamās, sekoju puisim. Kad durvis aizslīd ciet, ierunājos:

– Kā tev šķiet, vai ar tiem mēsliem un troni es pāršāvu pār stripu?

– Nē. Evelīna sagaida, ka būsi karstgalvīga. Ja tu nebūtu tā izturējusies, viņai varētu rasties aizdomas.

Manī mutuļo enerģija, gaidot, kas notiks tālāk. Esmu brīva. Mēs atradīsim izeju no pilsētas. Vairs nebūs jāmokās neziņā, soļojot pa celli, un jāprasa atbildes sargiem, kuri man tāpat neko neatklās.

Šorīt viņi tomēr šo to izstāstīja par nepiederīgo iedibināto kārtību. Bijušajiem kopienu locekļiem ir jāpārceļas tuvāk Mācīto mītnei un jāsaļaucas: vienā mājā nedrīkst dzīvot vairāk kā četri cilvēki no vienas un tās pašas kopienas. Arī apgērbs nedrīkst būt vienkrāsains. Saskaņā ar šo rīkojumu man tika piešķirts dzeltens Sirsnīgo kreklis un melnas Taisnprāšu bikses.

– Labs ir, uz šo pusi... – Ūrija izved mani no lifta. Šajā Mācīto mītnes stāvā viss ir no stikla, pat sienas. Caur tām izlaužas saules stari, un uz grīdas krīt varavīkšņu lauskas. Ar vienu roku apēnoju acis un nopakaļ Ūrijam ieeju garā, šaurā telpā, kur gar sienām rindojas gultas.

Katrai blakus stāv stikla skapītis drēbēm un grāmatām un mazs galdiņš.

– Agrāk šī bija Mācīto jauniesaukto guļamistaba, – Ūrija paskaidro. – Jau esmu aizņēmis gultas Kristīnai un Karai.

Uz gultas netālu no durvīm sēž trīs meitenes sarkanos kreklos – droši vien Sirsnīgās –, savukārt kreisajā pusē guļ vecāka sieviete, kuras brilles nokarājas no auss; pieņemu, ka viņa ir Mācītā. Vajadzētu beigt iedalīt cilvēkus kopienās, tomēr šo paradumu ir grūti mainīt.

Ūrija atkrīt gultā telpas tālākajā stūrī. Apsēžos uz tās, kura atrodas blakus viņējai, un nopriecājos, ka beidzot esmu brīva un varu atpūsties.

– Zīks apgalvo, ka reizēm nepiederīgajiem vajagot mazliet laika, lai nokārtotu formalitātes cietumnieku attaisnošanai, tāpēc viņas izlaidīs vēlāk, – puisis saka.

Uz mirkli jūtos atvieglota, ka visi, kuri man dārgi, jau šovakar būs laukā no ieslodzījuma. Tad atceros, ka tur joprojām atrodas Keilebs, jo viņš bija labi pazīstams Džanīnas Metjūsas rokai un nepiederīgie viņu nemūžam neatbrīvos. Nezinu, cik tālu viņi ies, lai iznīcinātu Džanīnas Metjūsas ietekmi uz mūsu pilsētu.

Man vienalga, es nodomāju, tomēr apzinos, ka tie ir meli. Keilebs tik un tā ir mans brālis.

– Tas labi, – es bilstu. – Paldies, Ūrija!

Puisis piekritoši pamāj un atbalsta galvu pret sienu.

– Kā tu jūties? – es vaicāju. – Nu... Linna...

Cik vien ilgi viņus pazinu, Ūrija draudzējās ar Linnu un Marlēnu, un nu abas meitenes ir pagalam. Varbūt es spētu Ūriju izprast – galu galā pati esmu zaudējusi divus draugus: Alu paņēma iesvētību spiedienu, savukārt Vilu

nogalināja uzbrukuma simulācija un mana pārsteidzīgā rīcība. Taču nevēlos izlikties, ka mūsu ciešanas ir vienādas. Ūrija savus draugus pazina labāk nekā es savējos.

– Negribu par to runāt. – Puisis pašūpo galvu. – Vai par to domāt. Vienkārši gribu iet tālāk.

– Labi. Es saprotu. Tikai... dod ziņu, ja tev vajag...

– Nuja. – Ūrija man uzsmaida un pieceļas. – Tev te būs labi, vai ne? Apsolīju mammai, ka šovakar viņu apciemošu, tāpēc man drīz jāiet. Ak jā, gandrīz aizmirsu: Kvarts teica, ka vēlāk gribot tevi satikt.

Izslejos staltāk.

– Tiešām? Kad? Kur?

– Drusku pēc desmitiem, Tūkstošgades parkā. Zālienā. – Puisis pasmīkņā. – Tikai pārlieku nesapriecājies, citādi pārsprāgsi.